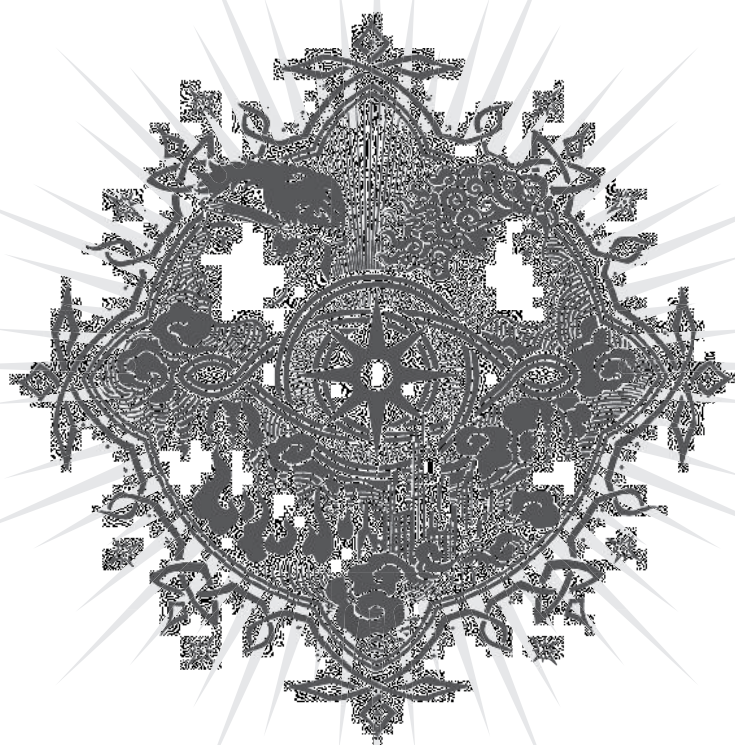

TORCHFIRE

MOIRA BUFFINI

Traducere din limba engleză de
Camelia Ghioc

Râul Montsan

REEM

MONTSAN BEACH

CARAQUET

AYLAND

FORTUL PEREGRIN

FORTUL ABUNDANCE

Strâmtoarea Alma

Lacul Lunen

ZONA
TENMOTH

BRIGHTLINGHELM

Râul
Isis

WHITECLIFFE

MEADVILLE

MAREA SIDON

NORTHAVEN

Raul
Borgas

TARGUL
BORGAS

BRIGHTLAND

GREENSWARD

MARELE OCEAN PALANTIC

50 Mile

PROLOG

CIOCÂRLIA

Stau lungită cu mama pe fundul unei bărci.
Îmi vine în minte ceva, pe jumătate vis, pe jumătate amintire.

Sunt din nou fetiță, în patul părinților mei. Suntem toți patru cuibăriți grămadă, înghesuiți unii în alții: fratele meu, Piper, cu un an mai mare decât mine, mă înghiontește cu picioarele lui lungi cu labe băiețoase; tata, cu brațul lui gros, de lucrător pe mare, întins peste noi amândoi; și mama, Curlew Crane. Pe chipul ei înflorește lent un zâmbet, ca o rază țâșnită din suflet, și tata îmi rostește numele.

— Elsa.

Îl aud în adâncul ființei mele.

Îmi e cald și bine, sunt în siguranță în amintirea-vi-sul meu și mă străduiesc din răspuțeri să nu mă trezesc, dar frigul se furișează înăuntru. Simt mișcarea valurilor, aud sfârâitul moale al turbinei bărcii. Bateria zumzăie sub corpul meu, împingându-ne spre sud.

Îmi amintesc.

Suntem patru și fugim peste valuri, în drum spre Brightlinghelm: mama, Heron Mikane, Yan Zeru, al cărui nume adevărat e Kingfisher, și eu. Piper nu e aici, și nici tata. Familia noastră e dezbinată de război și moarte. Tata trăiește acum doar în lumea viselor mele. Iar aseară, Piper s-a dovedit a fi dușmanul meu. Se pregătea să spună întregului sat că am cântlumină și să mă denunțe că sunt neom. I-am citit-o în privire când s-a uitat la mine și durerea pe care am simțit-o încă îmi pulsează în trup.

Cu un braț o strâng pe mama lângă mine. Chipul îi arată fantomatic în lumina lunii și ea miroase a sânge închegat. Am mâinile lipicioase de la el. Are un glonț înfipt în umăr care îi pune viața în pericol. Am plecat din Northaven sub o ploaie de gloanțe și zgomotul încă îmi răsună în urechi.

Mă sprijin în coate, trezită de tot. Kingfisher e întins lângă mama, odihnindu-se, încălzind-o cu trupul lui. Luna îi luminează fața suficient ca să îi văd forma maxilarului, sprâncenele subțiri, părul lung, căzut pe obraz, umerii musculoși. Mă cuprinde imediat enervarea pe mine însămi pentru că, și într-o situație așa de disperată ca a noastră, eu tot mă las furată de frumusețea acestui băiat.

Mă ridic în capul oaselor și văd o siluetă masivă, stând aplecată peste cârmă — o formă neagră pe fundalul mării scăldate de razele lunii. Chipul îi e ascuns de întunerice, dar îi cunosc expresia: dârzenie frântă. Trecutul se ține după Heron ca un val din ce în ce mai mare, ce amenință să-l zdrobească. Se răsucesce și se uită în urma

noastră, la dâra lăsată pe apă, luminată de lună, de parcă însăși Moartea vine în goană spre noi.

Curl e rece sloi. Pieptul ei abia se mișcă atunci când respiră.

— Mamă...

— Nu o trezi, șoptește Kingfisher cu accentul lui aylan-dez. Se ține tare. Corpul ei are nevoie de somn.

Mâna lui o atinge în treacăt pe-a mea și într-o clipă mă simt transportată înapoi în tumultul și schimbul de focuri de care am fugit din Northaven. Cuprinsă de frică și furie, a țâșnit atunci din mine un răget sălbatic. Îmi trimisesem cântlumina departe și în ceruri. *Privighetoare!* strigasem.

Raza ei era plină de durere văzând la ce eram supuși.

Ciocârlie! Cântlumina ei parcă mi-a incendiat ființa, transformându-mă în puzderie de stele.

CIOCÂRLIE!

Privighetoarea m-a ajutat, deși e închisă în colivia de aur a Sorei Swan.

O voi găsi și o voi elibera.

Se va crăpa curând de ziuă și barca noastră va deveni vizibilă. Cei care ne urmăresc se vor apropia. Mă întind iar lângă mama, încercând să o încălzesc cu trupul meu, încercând să-mi odihnesc mintea neliniștită.

Respir, iar marea ne mișcă în sus și-n jos, ținându-ne între pământ și lună.

JURNALUL PETREI

Celestis — Ziua a patra

Au trecut, cu greu, patru zile de când a început voiajul nostru pe *Celestis*. Zece zile de când l-am văzut ultima dată pe Fenan. Îi scriu numele peste tot pe această pagină, ca și cum îl creștez pe inima mea. Fenan Lee. Fenan Lee. Fenan. De ce să-mi bat capul să scriu orice altceva?

Cu toate că sunt atât de sus în văzduh, simt că mă apasă o greutate pe umeri. Această aeronavă plutește mai încet decât norii, dedesubtul ei e doar ocean cât vezi cu ochii. Aeronava *Angelus* zboară înaintea noastră. E o priveliște impresionantă, dar o privesc impasibilă. *Angelus* va vira prima spre nord, în susul coastei vestice a marelui continent. La scurt timp, vom face și noi la fel, luând-o de-a lungul coastei estice. *Solarus*, care zboară în urma noastră, își va continua drumul peste un alt ocean, în cea mai lungă călătorie dintre toate. În curând vom pierde contactul cu Sealand, casa noastră. În zilele din antichitate, înainte de Marea Extincție, exista peste tot în jurul globului o rețea de sateliți și comunicarea era la

fel de simplă ca gândvocea mea. Vom fi complet singuri în călătoria noastră.

Atmosfera e încă tensionată, chiar și între mine și blândul meu tată. Are răbdare cu mine, dar ceva dinăuntrul lui s-a retras. Îi simt dezamăgirea și e mai rea ca mânia mamei. Toată ființa ei e acoperită de o chiciură de fier. Am surprins-o privindu-mă și parcă se uita la o străină.

Ziua a cincea

Cum voi putea rezista, captivă în această cabină, cu părinții mei? Încă cinci luni până ne întoarcem acasă.

Singura intimitate posibilă e acest carnețel. Fenan mi l-a îndesat în mână la ultima noastră întâlnire și a spus cuvinte pe care nu le voi uita, frumoase vorbe-din-gură, rostite cu vocea lui blândă.

— Nu pot schimba starea lucrurilor. Viețile noastre o vor lua pe drumuri separate, a spus el. Dar scrie-ți gândurile, Petra. Astfel, le pot citi, chiar dacă suntem departe unul de altul. Gândește liber.

— Așa voi face, am zis.

Și l-am sărutat, drăgăstos, din toată inima.

Ne-a prins mama. L-a concediat pe Fenan din postul de profesor de lingvistică și, cu gândvocea ei stridentă, a chemat Gardienii Separației — ah, cât O URĂSC; nu era nevoie să facă asta. Am țipat la ea, implorând-o, dar a refuzat să mă asculte. Mi-a spus TACI DIN GURĂ, că îi provocam DURERE DE CAP. Acum ea și tata m-au obligat să vin cu ei în TÂMPITA ASTA DE CĂLĂTORIE.

MI SE FRÂNGE INIMA. Vreau să fiu cu FENAN,
acasă, în Sealand City.

ÎL IUBESC.

CE I-AU FĂCUT? CUM VA FI PEDEPSIT?

Ziua a șasea

Evit restul echipajului. Vorbesc cu ei la masă, dar îmi petrec mai tot timpul în cabină. Când intră părinții mei, ascund acest jurnal sub saltea. Seara, tata umple liniștea vorbind despre munca lui cu echipa de cartografie. Se poartă frumos cu mine, dar tot ce spune e incredibil de plictisitor. Mă uit pe geam la norii de sub noi.

Pe mama aproape că nu o văd deloc, SLAVĂ CERULUI! E mai mult pe puntea de observație, uitându-se la poze cu animale de ocean dispărute, desenând diagrame plicticoase, făcând planuri plicticoase. În seara asta s-a întors în cabină arătând teribil de încântată de sine.

— Aceasta e prima evaluare globală făcută de noi, eximianii, în decurs de multe generații, a spus ea, confundându-mă cu cineva căruia îi pasă.

Noaptea îmi pun dopuri în urechi fiindcă părinții mei sforăie.

Ziua a șaptea

Mi-am reluat lucrul la lingvistică, dar nimic nu o mulțumește pe mama. Iar mi-a ținut o prelegere,

spunându-mi că îmi dezamăgesc familia cu purtarea mea posacă. Trebuie să mă prezint punctuală și zâmbitoare la comuniunea de seară. Ieri am întârziat și aproape m-am ciocnit de Amiralul Aerian Xalvas, comandantul nostru, când intra ca să înceapă împărtășirea-gândurilor. A spus „Bună seara, Petra“, dar am simțit că era ofensat. Dacă întârzii iar, mama mă va strânge de gât. A spus că Xalvas e un bărbat de mare merit, din familiile suverane ale Sealandului. A ținut-o langa, până ce, după o vreme, nu am mai auzit decât bla-bla-bla.

Mă concentrez asupra limbilor sapiene străvechi pe care mi le preda Fenan. Când mă vede că lucrez, mama mă lasă în pace.

Nu sunt singura odraslă din acest voiaj. Xalvas și-a adus fiul, cu trei ani mai mare decât mine. Îl pregătește să devină conducător. Charlus. Îl antipatizez imediat. E prea înalt și aduce puțin cu o călugăriță. La șaptesprezece ani, sunt a doua ca vârstă, dar nu sunt destul de mare ca să fiu tratată ca membră a echipajului, precum Charlus. Poate de aceea simt că nu îmi găsesc locul aici. Mama spune că dacă mă port ca un copil, voi fi tratată ca un copil și îmi vine să îi spun DU-TE ȘI LASĂ-MĂ!

Ziua a opta

Dragă Fenan,

Vreau să îți trag gura spre gura mea și să îmi lipesc corpul de al tău. Parcă amândouă sferile existențelor noastre erau atrase în acel sărut și toate diferențele dintre

noi se topeau. Ce contează că nu ești eximian? Fenan Lee, vreau să te sărut și să te strâng în brațe, să-ți ascult inima de sapien. Fiindcă, până la urmă, ce mare diferență e între noi?

Ziua a noua

În după-amiaza aceasta am parcurs pe jos toată lungimea navei *Celestis*, uitându-mă la albastrul de dedesubt, la albastrul de sus și simțindu-mă foarte mărunță în această lume albastră și crudă. Cer și ocean. M-au luat în această călătorie ca să mă pedepsească. Sau ca să mă salveze.

Ziua a zecea

În timpul comuniunii de astă seară am vorbit pentru prima dată. Xalvas mi-a cerut să descriu străvechea înregistrare audio sapienă pe care o studiez, voci ajunse la noi prin venele istoriei — strămoșii noștri. Le exersează gramatica și pronunția, vorbele-din-gură, așa cum m-a învățat Fenan, într-una din vechile limbi globale. Am spus echipajului că, deși trecuseră milenii de când erau vorbite acele limbi, probabil că unele dintre rădăcinile cuvintelor și structurile lor supraviețuiseră. Dacă găsim civilizații sapiene de orice fel, asta ne va oferi un punct de pornire pentru comunicarea cu ele. Amiralul Aerian Xalvas a remarcat cât de interesant era.

Stelele oferă o priveliște superbă în noaptea asta. Crucea Sudului e cea mai mare constelație. *Celestis* e o

navă micuță ce traversează o planetă mică, aflată pe o spirală exterioară a unei galaxii comune. Suntem doar particule insignifiante și existența noastră e doar o secundă în trecerea timpului.

Ziua a unsprezecea

Pe la jumătatea după-amiezei am început să trecem peste atoli și insule. A fost o mare ușurare să vedem pământ dedesubtul nostru. Aeronava *Angelus* ne-a părăsit și a virat spre nord ca să exploreze coasta de vest. Vor trece multe luni până o vom vedea din nou. M-am uitat după ea până a dispărut și mi s-a alăturat și Garena. E arhivista noastră, cu doar patru ani mai mare ca mine și simt bunătatea pe care o emană. Am ajutat-o să capteze imagini cu un străvechi orașel sapien — o îngrămadire de ruine ce se iveau din zăpadă. Nu a mai trăit nimeni acolo dinainte de Marea Extincție. *Celestis* a încetinit de-acum până a ajuns la viteza melcului, pentru ca echipa de cartografi ai tatei să poată desena mapa coastei.

Mai târziu

Mă întreb dacă Garena ar putea fi genul de persoană cu care să vorbesc despre Fenan. Am întrebat-o dacă a fost vreodată în cartierele sapiene și a spus că nu. Ar avea nevoie de permisiune scrisă de la comandorul Bradus, Gardianul Separației răspunzător de noi. Sapienii fac